

509

APEL SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 28 października 1994 r.

w sprawie przeciwdziałania nałogowi palenia tytoniu.

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej z największym zaniepokojeniem przyjmuje informacje o nasilającej się pladze niktynizmu i tragicznych jej następstwach dla zdrowia polskiego społeczeństwa.

Sejm ocenia, że przeciwdziałanie zagrożeniu przez instytucje państwa i organizacje społeczne jest niewystarczające.

Tytoń w stosunku do dóbr powszechnego użytku jest względnie tani i coraz szerzej reklamowany.

Sejm apeluje do Rządu o przedstawienie do końca roku 1995 kompleksowego programu zwalczania nałogu palenia tytoniu oraz niezwłoczne zmodyfikowanie polityki podatkowej w celu wzmocnienia ekonomicznych barier palenia tytoniu.

Sejm apeluje także do wydawców prasy o zaprzestanie od początku przyszłego roku wszelkiej reklamy wyrobów tytoniowych.

Marszałek Sejmu: *J. Oleksy*

510

UCHWAŁA SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 4 listopada 1994 r.

w sprawie polityki ekologicznej państwa.

Degradacja środowiska naturalnego, niszczenie warstwy ozonowej, zatrucie powietrza, wody, gleby, beztrojskie niszczenie lasów, odpady nuklearne i niebezpieczeństwo skutków efektu cieplarnianego — to zagrożenia, które mogą doprowadzić do samozagłady życia na Ziemi.

Dostrzegając również w naszym kraju pogarszający się stan środowiska i potrzebę szybkich zmian, podjęto po 1989 r. działania, które m. in. zaowocowały uchwaleniem „Polityki ekologicznej państwa” i wyznaczeniem określonych priorytetów. Wiele ważnych problemów nie zostało jeszcze rozwiązanych. Silniej ujawniły się ściśle współzależności zachodzące między zmieniającą się i reformowaną gospodarką a środowiskiem, zrodziły się nowe, dotychczas nieznanne problemy.

Polska, niewielki w skali świata kraj, stać się może równoprawnym członkiem społeczności międzynarodowej, ale musi wnieść wkład w zachowanie zasobów natury, z myślą nie tylko o prawie do godnego życia w nieskażonym środowisku dla swoich obywateli, ale także z myślą o przyszłości ludzkości.

Konferencja ONZ „Rozwój a środowisko”, zwana też Szczytem Ziemi, która odbyła się w 1992 r. w Rio de Janeiro, poza deklaracją ogólną wypracowała pod adresem społeczeństw i rządów szereg rekomendacji, znanych jako AGENDA 21, łączących rozwój gospodarczy i społeczny z ochroną zdrowia, zasobów przyrody, środowiska i natury nieożywionej, określiła także zasady zrównoważonego rozwoju cywilizacyjnego — ekorozwoju.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej uznaje, że w chwili obecnej:

— ekorozwój jest jedyną drogą do zagwarantowania potrzeb i aspiracji społeczeństwa i państwa, stanowi rów-

niez klucz do integracji europejskiej, członkostwa w organizacjach międzynarodowych i osiągnięcia poziomu kraju rzeczywiście rozwiniętego,

— ekorozwój musi być realizowany przez wszystkie sektory przy pełnym, świadomym i aktywnym udziale całego społeczeństwa, ponad interesami poszczególnych podmiotów, w imię dobra przyszłych pokoleń.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę powyższe założenia, nadaje rangę priorytetów następującym zadaniom i zamierzeniom:

1. Dokonanie niezbędnych zapisów w nowo uchwalanej konstytucji, uznających zasady zrównoważonego rozwoju za niepodważalne i uniwersalne wartości.

2. Powołanie pod przewodnictwem wicepremiera międzyresortowej Komisji Ekorozwoju zapewniającej współpracę i koordynację programów rozwojowych oraz planów realizacyjnych w przedziałach krótko-, średnio- i długoterminowych po to, aby „Polityka ekologiczna państwa” znalazła odzwierciedlenie w polityce i w działalności gospodarczej.

Senat deklaruje poparcie i chęć uczestnictwa w pracach tej Komisji.

3. Nadanie priorytetu ekorozwoju dla procesów integracyjnych z OECD i z Unią Europejską, a także dla wykorzystywania pomocy międzynarodowej wielostronnej (m. in. w programie PHARE) i dwustronnej (transfer czystych technologii, współfinansowanie czystych technologicznie inwestycji) przy jednoczesnym przeciwdziałaniu importowi przestarzałych technologicznie urządzeń i dóbr szkodliwych dla środowiska i stwarzających zagrożenie dla zdrowia oraz fauny i flory.

4. Usprawnienie systemu kar i opłat w kierunku ich lepszej egzekwowalności oraz przyspieszenie reformy prawa